

DIUMENGE III DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Lluís Planas, monjo de Montserrat
27 de gener de 2008
Is 8, 23b-9, 3 Mt 4, 12-23

Ara som un grup de persones de diferents indrets que ens trobem aplegats aquí dalt a Montserrat, n'hi ha d'altres que gràcies als mitjans de comunicació social com és la ràdio i l'internet també, d'alguna manera, se senten vinculats a tot el que estem fent, al que es diu, al que celebrem. La majoria no ens coneixem personalment, però tanmateix hi ha una cosa que ens aplega, i no és pel que sabem, ni pel prestigi social que podem tenir; sinó que més enllà de la pròpia experiència personal, ens aglutina el nom de Jesús. Som un grup, una comunitat, un poble. Que desitgem creure, que volem creure, que tenim necessitat de creure en Jesús, i que aquesta fe il·lumini la nostra vida. Avui Jesús ens ha dit poques coses, però ens ha dit l'essencial del seu anunci: «Convertiu-vos que el Regne del cel és a prop».

L'evangelista ens ha recordat que, aquesta primera acció de Jesús després del seu baptisme, posava fil per randa la profecia d'Isaïes que hem escoltat a la primera lectura. Jesús que havia rebut el baptisme en el Jordà ara sabem que s'ha anat a l'altra banda, a la Galilea dels pagans i allà ha començat a predicar. Ha començat no per un lloc on la fe es vivia sociològicament bé, sinó en un lloc de frontera, on calia donar un missatge d'esperança, perquè feia molt temps que aquestes terres jueves del Nord que vivien sota l'impuls dels valors grecorromans, la fe s'havia fet més difícil.

També l'evangelista ens ha recordat que aquesta experiència de la predicació de Jesús també fa veritat les paraules d'Isaïes quan diu: «el poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós» Com tots molt bé comprenem, l'expressió: el poble que vivia a les fosques, el país tenebrós, no es refereix a un eclipsi, sinó que les ombres, les foscores, les tenebres, són símbol dels moments baixos, del desànim, del desencís; i si ens parla de poble, és que s'adreça de tot un col·lectiu d'homes i dones que necessita viure un nou horitzó, sense fer tentines pròpies del qui està desorientat. Cal veure-hi clar. La llum de Jesús és una irrupció intensa, transparent, precisa que fa veure el veritable camí de salvació. Però aquesta llum posarà en evidència allò de tènol, insà, limitat, tacat que hi ha a la vida. Amb la llum, la claredat de les paraules de Jesús donaran allò que es necessari per redimir, guarir, purificar, com ens ho ha dit al final de l'evangeli que anava ensenyant, predicant i guarint.

Avui també Jesús ens proposa com als habitants de Cafar-Naüm que ens convertim perquè el Regne de Déu és a prop. Ara bé també a nosaltres ens pot passar que la seva predicació no tingui molt èxit, com li va passar a Cafar-Naüm. Ben segur que no desitgem que ens passi això. Ens caldrà esforçar-nos per viure els valors del Regne, perquè, com veurem diumenge vinent, ens porta vers una direcció molt diferent del que la nostra societat contemporània considera com a valuosa i digna de mèrit: fer-se amb els pobres, els humils, els qui lluiten per la justícia, els qui ploren... i tants d'altres que la nostra societat no considera com a homes i dones d'èxit.

Encara el relat d'avui ens ha fet veure un altre aspecte de la manera de fer de Jesús. La seva vida no és estàtica, és acció; ens diu el text «tot vorejant el llac» i irromp en la vida quotidiana d'uns homes; i va veure homes. Aquest veure no és una mirada superficial, sinó que s'interessa pel que és veritablement important a la vida. Pere i Andreu, Jaume i Joan van respondre immediatament a la proposta de Jesús. És la resposta a la mirada de Déu. Encara avui Déu continua mirant-nos, i nosaltres continuem atrafegats amb el desig de reeixir a la vida; preguntem-nos, desitgem que Déu ens miri? ¿desitgem ser mirats, amb la mirada de l'amor de Déu? Perquè la seva mirada, és veure's estimat per Déu, és veure't alliberat; però també és aprendre a veure amb els ulls de Déu, i descobrir-hi la petjada de l'amor de Déu en els altres. És amb aquesta mirada podrem fer com Pere i els primers deixebles: ser pescadors que rescaten de la tenebra als qui viuen desconecent la força

alliberadora de l'amor de Déu. Tots nosaltres formem part d'aquest poble que hem estat il·luminats per la llum de l'amor de Déu. Sí com cantàvem, no deixem mai de dir-nos: El Senyor m'il·lumina i em salva.